

Tisztelt Bálozók!

Noha az adakozás intim, szinte magányos gesztus, van egy különleges tulajdonsága. Képes az adakozókat az egyéni, személyes nagyvonalúságukon keresztül közösségbe kovácsolni. Ha van közös tennivaló, ha vannak sokak által elfogadott értékek, akkor a segítő szándék különleges kapoccsá válik ember és ember között. Egy jótékonyági bál ekképpen két meghatározó emberi vonásunkat is mozgósítja: a segítségnyújtás és a közösségvállalás örömét adja egyszerre.

Ez volt az egyik ok, amiért vállaltam, hogy a *Diaboló Alapítvány a Cukorbeteg Gyermekekért* hagyományteremtő báljának fővédnöke legyek.

A másik, amiért igent mondtam, hogy őszinte elismerésemet fejezzem ki azoknak a magyar családoknak, amelyekben cukorbeteg gyermekeket nevelnek.

Tisztelt Családok,

kedves Szülők, Gyerekek, Testvérek, Nagyszülők!

Önök a napi életritmusukat, a vágyaikat, a céljaikat, egyszerűen mindent ehhez, a már önmagában is komoly kihívást jelentő helyzethez igazítanak. Mindez lelkileg és anyagilag is emberpróbáló feladat. Mégis gyakran látom, hogy a cukorbetegséggel élő gyerekek és szüleik miféle higgadtsággal, derűvel és végtelen teherbírással lesznek úrrá a gondokon. Minden tiszteletet és támogatást megérdemelnek. Köszönöm, hogy példát adnak valamennyiünknek a mindennapi helytállásból!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Beethoven szerint „*az ember hivatása, hogy megismerje az igazságot, szeresse a szépet, kívánja a jót, és cselekedje a legjobbat*”.

Azt nem tudom, hogy egy ilyen nagyszabású életprogram külön-külön az egyes ember életében pontosan miként valósul meg, de abban biztos vagyok, hogy a mai bál a fenti intelem több tételét is komolyan veszi. Szembesít a cukorbeteg gyerekeket nevelő családok nehézségeinek valóságával, és a zenés-táncos közösségi együttlét szépségei által segít jót tenni.

Kívánom, hogy valamennyi céljukat elérve ezzel a vidám estével maguk is örömet tudjanak adni másoknak!

Herczegh Anita

